

Ислом Нури

Маколалар

“Ок айик”

(Бўлган вокеа)

Тақдирнинг тақозоси ила мусулмон бир йигит, Узок Шаркнинг Сахалин ўлкаларида камок жазосини ўтарди...

Шароит огир, совук, унинг устига санаторий эмас бу ер... Лекин йигит тақводор, Аллохдан кўрккан инсон эди ва намоз банда зиммасида то ўлимгача эканини яхши биларди.

“*(Шунингдек), то Сизга аник нарса (яъни, ўлим соати) келгунича Парвардигорингизга ибодат килинг!*” (*Хижр,99*).

Шунинг учун кийин шароитга карамасдан, намозни ўз вақтида адо этишга тиришарди. Уни тоат-ибодатда собитлигини кўрган атрофидаги кўринишлари инсон, калблари эса хайвон сифат бўлганлар унинг бу ибодатини хуш кўришмасди. Унга намоз ўқитмасликка ҳаракат килишарди. Намоз ўқиётган пайтида келиб қолишса, устидан мазах килиб қулишар, турткилаб ўтишарди. Бўлаётган қаршиликларга карамай, йигит ибодатни тарк этмас, Аллохга итоатни кийин кўрмасди. Лекин бу худосизларнинг унга сари баттар жазавалари кўзир, душманликлари янада ортарди. Кундан-кунга уни хўрлашлар, кийнашлар ортиб борарди.

“Сиз Парвардигорингизни ҳукмига (яъни, мушрикларни дархол азобга дучор килинмаганига ва Сизни турли машаққатли синовлар билан имтиҳон килишига) сабр килинг. Зотан, Сиз шак-шубҳасиз, Бизнинг кўз ўнгимизда (яъни, хифзу-химоямизда) дирсиз” (*Тур,48*).

Иш шу даражага бориб етдики, кунлардан бири, бир нечта нокаслар уни биргина ички кийимда, ташқарида, Сибирнинг аёзли аччиқ совуғи билан юзма-юз қолдиришди. “Кани сени Аллохнинг бўлса, сени бир саклаб олсинчи!!!»

Изгирин совук, деярли қийимсиз, очик хавода...Олдинда хали янада совуғи қучаядиган каро тун...Ўлим билан яккама-якка....

Тонг отди....

Эрталаб камокхона бўйлаб бир хабар яшин тезлигида тарқалди....Нима эмиш, «Кечаси, кўрикчиликда турган икки аскар, совуқдан қотиб ўлиб қолибди...” Унинг кетидан сал ўтиб, яна бир хабар аввалгисидан тезроқ тарқалди. “Тонгда бир маҳбус биттагина ички кийимда камокхона маъмуриятига кириб келибди...” Субҳаналлох!!!

Энди келинлар, тунда нима воқеа бўлганини йигитнинг ўзи хикоя қилиб берсин:

“... Шу алфозда, биргина кийимда хайдаб чикаришди. Хар қандай калин кийимда ҳам дош бериш маҳол бўлган совук. У ёкка юрдим, бу ёкка юрдим, ҳеч қандай паноҳ топулик ўрин йўқ... Наҳотдан умидим узилиб, охири тақдирга тан бердим. Сўнги имконим, Роббимга дуо қила бошладим...”

“Эй Роббим! Берган умринга розиман. Мендан рози бўлгин... Мендан ўтган камчиликларимни, гуноху-хатоларимни мағфират этгин. Жонимни мусулмон холимда, иймон калимаси ила олгин, Ўзингни раҳматинг ила буркагин.....”

Совук борган сари танимни чулгай бошлади...Титрай бошладим.... Аъзоим баданим қаттиқ...Тилим дуо қилишга ҳам айланмай қолди....Ўлимимни қута бошладим.... Кўзларим аста-секин юмила бошлади...

Бир вақт танимга бир нарса текканини ҳис қилдим... Нима экан??! Жунли бир нарса....Кўзимни минг уриниб, аранг очиб қарадим...

Каттакон кутб айиги.... Улкан, бахайбат, важохатли.. Энди менга ташланади, танамни бурдалай бошлайди дея, кимирлашдан ҳам ожиз холимда ётибман.... Лекин, негадир айик шошилмасди.... Бир вақт махлук аста-секин мени ўз кучогига олди... Танамни айикнинг иссик танаси қўрпа мисол ёпиб олди.... Баданимда иссик хароратни хис қила бошладим... Бир неча соатдан бери давом этиб келаётган совуқнинг аламидан сўнг, озгина халоватни хис қилиб, қўзим секин уйкуга кетди....

Қўзимни очсам, ҳамма ёк ёп-ёруғ, тонг отган, ёлғиз ўзим яланглиқда ётибман. Оқ айик эса гойиб бўлганди...”

Вадуд Ахмад.